Bitje srca narekuje ritem življenja

UTRIP
Dijaškega doma
A. M. Slomška

Oktober - mesec požarne varnosti

Požarna varnost in vaja evakuacije

V Dijaškem domu A. M. Slomška smo mesec oktober izkoristili za ozaveščanje o pomenu preprečevanja požarov in ustreznega ravnanja ob požaru.

Za preprečevanje požarov sta ključnega pomena previdnost in odgovorno ravnanje vsakega od nas, zato je pomembno, da v dijaškem domu uporabljamo samo dovoljene in nepoškodovane električne naprave, ki jih ob odhodu iz sobe vedno izklopimo; prav tako ne uporabljamo sveč, odprtega ognja, neustreznih grelnih in kuhalnih naprav ter upoštevamo prepoved kajenja.

Dejavnosti na temo požarne varnosti smo zaključili z redno letno vajo evakuacije, s katero smo obnovili znanje o tem, kako ob požarnem alarmu pravočasno in varno zapustiti prostore dijaškega doma.

Ko zadiši po jeseni...

Kostanjev piknik

Jeseni z dreves ne odpade samo listje, ampak tudi vsi izgovori, da se ne bi družili! Zato smo v našem dijaškem domu zavihali rokave, pripravili kostanje in poskrbeli za prijetno jesensko druženje, polno dobre volje, smeha in sproščenih pogovorov.

Za kostanjevo zalogo so poskrbeli dijaki, ki so dokazali, da znajo prispevati k skupnosti tudi takrat, ko ne gre samo za pospravljanje sobe. Organizacijske niti je v rokah držal vzgojitelj Marko Kurnik, ki je poskrbel, da je piknik potekal gladko, odgovorno nalogo peke kostanjev pa so prevzeli dijaki Aleks Bukovec, Tai Rossi, Jure Leskovec in Gašper Paunović. Prijetno vzdušje ob ognju smo si popestrili tudi z glasbo. Čudovito jesensko srečanje – ki pa ni bilo zgolj kulinarični dogodek, temveč tudi priložnost, da smo za nekaj časa odložili vsakodnevne obveznosti in šolske skrbi ter si vzeli čas drug za drugega, poklepetali in se nasmejali – smo zaključili s petjem in molitvijo ob ognju.

Jesen v Dijaškem domu A. M. Slomška je tako dobila prav poseben okus – okus po prijateljstvu, povezanosti in skupnih trenutkih, ki nas opominjajo, da je življenje v dijaškem domu najlepše takrat, ko znamo biti skupaj.

Tema meseca

Premagovanje strahu

Strah je nekaj povsem človeškega. Spremlja nas, ko vstopamo v nove, neznane situacije; preizkušamo nove stvari ali se soočamo z možnostjo neuspeha. Bojimo se slabih ocen, zavrnitve, mnenja drugih ali tega, da ne bomo dovolj dobri. Včasih nas strah tako močno omejuje, da raje ostanemo v svoji coni udobja, čeprav si želimo nekaj več.

Toda prav tam, kjer nam je nekoliko neprijetno, se pogosto skrivajo priložnosti za osebno rast. Ko zberemo pogum in naredimo korak naprej – kljub strahu – začnemo spoznavati same sebe, svoje sposobnosti in krepiti lastno samozavest. Vsak izziv, četudi se ne konča po naših pričakovanjih, nas lahko nekaj nauči. Napaka ni dokaz, da smo nesposobni, ampak priložnost, da naslednjič poskusimo drugače.

Premagovanje strahu ne pomeni, da moramo biti vedno pogumni ali da nas nič ne sme prizadeti. Pomeni, da se naučimo prepoznati svoje občutke, jih sprejeti in poiskati način, kako se z njimi soočiti. Pri tem si lahko pomagamo tako, da velike izzive razdelimo na manjše korake; se o svojih skrbeh pogovorimo z nekom, ki mu zaupamo; se spomnimo svojih preteklih uspehov. Ni nam treba vsega obvladati takoj. Pomembno je, da smo pripravljeni poskusiti, se učiti in narediti naslednji korak. In prav ta majhen korak je lahko začetek nečesa velikega, zato le pogumno!

Sveta maša 6. vzgojne skupine

V mesecu oktobru smo dijaki 6. vzgojne skupine pripravili sveto mašo, ki smo jo obogatili s petjem, igranjem inštrumentov, branjem berila, darovanjem in prošnjami.

Tokrat smo na oltar prinesli predmete, ki predstavljajo del našega vsakdana v dijaškem domu. To so bili biljardna žogica, ura, odbojkarska žoga, kamen, zvezek in križ. Vsak izmed njih je nosil posebno sporočilo o prijateljstvu, skupnih trenutkih, medsebojni pomoči, učenju in odraščanju.

V prošnjah smo se posebej spomnili maturantov, ki jih čakajo pomembne življenjske odločitve, ter Boga prosili za potrpežljivost, zaupanje in pogum pri premagovanju življenjskih izzivov. Spomnili smo se tudi vseh mladih, ki se soočajo s stiskami, osamljenostjo in skrbmi, ter prosili, da bi tudi v težkih trenutkih čutili Božjo bližino in našli nekoga, ki jim bo znal prisluhniti. Sveta maša nas je tako znova spomnila na pomen prijateljstva, povezanosti in hvaležnosti za vse trenutke, ki jih preživljamo skupaj.

Nogometni turnir na TŠC Maribor

V oktobru se je nogometna ekipa Dijaškega doma A. M. Slomška udeležila prijateljskega nogometnega turnirja, ki je potekal na TŠC Maribor. Naša ekipa, ki so jo sestavljali Gašper Paunović, Tomaž Juhart, Mihael Petrič, Liam Kodrič in Blaž Pavše, se je ponovno izkazala s svojo borbenostjo, talentom in pošteno igro.

"Ptico boš spoznal po petju, pa človeka tudi: ako lepo petje, ima tudi lepo srce."

(bl. A. M. Slomšek)

MEPI forum

Med 16. in 17. oktobrom smo se vzgojitelji Nastja Borko, Katarina Lakner in Dragan Abram ter gospa ravnateljica Lidija Hamler udeležili MEPI-foruma, ki je potekal v Gozdu Martuljku.

S foruma, na katerem smo spoznali številne dobre prakse in izmenjali izkušnje z drugimi MEPI-mentorji, smo se vrnili polni novih znanj in navdiha za nadaljnje delo z mladimi.

Letošnji MEPI-forum je bil za naš dijaški dom še posebej pomemben, saj je vzgojitelj Dragan Abram prejel priznanje za posebne dosežke v programu MEPI.

Dragan, iskrene čestitke in hvala za tvojo predanost ter trud, ki ga vlagaš v delo z mladimi.

Vse o MEPI-ju iz prve roke

Intervju z Anjo Mežek

Anja, hvala za tvoj čas in sodelovanje. Za začetek te prosim, da se predstaviš našim dijakom in vsem ostalim, ki prebirajo te vrstice.

"Sem Anja Mežek, stara sem 18 let in prihajam iz Gorij blizu Bleda. Obiskujem 4. letnik Biotehniške šole Maribor, smer veterinarski tehnik. Svoj prosti čas najraje preživljam z družino, prijatelji in svojimi hišnimi ljubljenčki. "

Kako se je začela tvoja MEPI zgodba?

"Moja MEPI zgodba se je začela v Dijaškem domu A. M. Slomška, kjer sem se prvič srečala s programom MEPI. Najbolj so me pritegnile odprave in zanimive pripovedi starejših dijakov o njihovih izkušnjah. Vse skupaj se mi je zdelo zelo zanimivo, zato sem si rekla: »Zakaj pa se ne bi še jaz pridružila programu MEPI?« Tako se je začela tudi moja MEPI pot."

Kako bi MEPI predstavila dijakom, ki zanj niso še nikoli slišali?

"Program MEPI poteka na treh stopnjah: bronasti, srebrni in zlati. V okviru programa se skozi določeno časovno obdobje preizkušaš na treh področjih: veščine, šport in prostovoljstvo. Na koncu te čakata še poskusna in kvalifikacijska odprava. Po uspešno zaključeni stopnji prejmeš tudi priznanje, vendar to še zdaleč ni vse, kar ti program ponudi. Skozi MEPI osebnostno rasteš, se učiš samostojnosti in dosegaš zastavljene cilje. Meni je najbolj všeč, da si lahko za vsako področje sama izberem cilj, ki me zanima in mi predstavlja izziv. Na srebrni stopnji sem si za veščino izbrala pripravo obrokov za svojo psičko, pri prostovoljstvu sem pomagala cimri pri učenju, za šport pa sem si zadala, da pretečem določeno razdaljo v določenem času. Doseganje teh ciljev mi je pomagalo pri osebni rasti, hkrati pa sem se naučila, da lahko z vztrajnostjo in trudom dosežem veliko več, kot si sprva predstavljam."

Opiši najbolj nepozabno izkušnjo, ki si jo doživela v okviru MEPI-ja.

"Največ spominov in izkušenj sem pridobila prav med odpravami. Na njih se naučiš marsičesa, od tega, kako se čim bolj učinkovito spakirati in s seboj vzeti le najnujnejše stvari, do tega, kako se odzvati v nepredvidljivih situacijah. Včasih se zgodi, da zaideš s poti, postaneš utrujen ali pa stvari

preprosto ne gredo tako, kot si si zamislil. Takrat sem se naučila, kako pomembno je ohraniti mirno kri, razmišljati zbrano in predvsem ne izgubiti dobre volje.
Prav dobra volja se mi zdi ena najpomembnejših stvari na odpravi, saj lahko zelo vpliva na razpoloženje celotne skupine. Ko postane težko in začne zmanjkovati energije, je še toliko pomembneje, da se med seboj spodbujamo in si pomagamo. V mojem primeru smo se s sočlanicami skupine med seboj zelo podpirale, tudi takrat, ko je bila katera od nas že čisto na koncu z močmi in je začela izgubljati motivacijo. Nobena ni odnehala, saj smo druga drugo spodbujale, da nadaljujemo.
Mislim, da so me prav takšni trenutki največ naučili. Na odpravi namreč ne gre samo za to, da prideš do cilja, ampak tudi za to, kako se spopadaš z izzivi in kako se kot skupina povežete. Na koncu se pogosto najbolj spominjaš prav tistih trenutkov, ki so bili med samo odpravo najtežji, saj se takrat največ naučiš o sebi in drugih."

Odpraviti se na odpravo ni isto kot odpraviti se na sprehod do najbližje trgovine. Kakšne so priprave na odpravo in kako sama odprava poteka?

"Priprave na odpravo potekajo tako fizično kot psihično. Fizični del se začne že doma, ko pripraviš nahrbtnik in razmisliš, kaj vse boš potreboval na poti Pri tem se naučiš, kako čim bolj zmanjšati količino prtljage in kritično oceniti, katere stvari so res nujne in katere lahko pustiš doma. Vsak dodaten kilogram se namreč na poti še kako pozna, zato moraš najti pravo ravnovesje med tem, da imaš s seboj vse potrebno, in tem, da nahrbtnik ni pretežak.
Pomembno je tudi, da se vnaprej pozanimaš o vremenski napovedi in temu prilagodiš svojo opremo. S seboj moraš vzeti primerna oblačila, zaščito pred dežjem in vse druge potrebščine, ki jih boš glede na razmere potreboval. Psihična priprava pa je nekoliko drugačna, saj se njene pomembnosti pogosto zares zaveš šele takrat, ko si že na poti. Takrat ugotoviš, da odprava res ni enaka sprehodu do najbližje trgovine. Prehoditi 20 kilometrov brez težkega nahrbtnika je namreč nekaj povsem drugega kot prehoditi takšno razdaljo z vso opremo, ki jo potrebuješ za dvodnevno odpravo.
Dodaten izziv je lahko tudi orientacija, še posebej če se prvič srečaš z uporabo kompasa in zemljevida. Danes smo tako navajeni telefonov in navigacije, da se marsikdo niti ne zaveda več, kako se znajti v prostoru brez njiju. Prav to je zame eden izmed čarov programa MEPI – na odpravi telefone pustimo ob strani in se osredotočimo na pot, naravo ter ljudi okoli sebe.
Čeprav so odprave lahko naporne, pa prinesejo tudi veliko lepih trenutkov. Ko končamo z dnevno potjo, si vzamemo čas za počitek, druženje in zabavo. Prosti čas pogosto preživljamo ob igranju družabnih iger, pogovorih in seveda obilici smeha. Takrat se še bolj povežemo kot skupina in ustvarimo spomine, ki nam ostanejo še dolgo po koncu odprave. Na koncu ugotoviš, da odprava ni samo preizkus fizične vzdržljivosti, temveč tudi samostojnosti, potrpežljivosti in sposobnosti sodelovanja z drugimi."

Kaj si odkrila o sebi; si zaradi MEPI-ja postala bolj samozavestna, samostojna? Si odkrila kakšen talent, sposobnost, za katero prej nisi vedela?

"Zaradi programa MEPI sem odkrila, kako vzdržljiva in sposobna sem v resnici. Presenetilo me je, koliko lahko prehodim, še posebej s težkim nahrbtnikom na ramenih in kljub dvomom, ki se pojavijo pred potjo in med potjo. Pred začetkom programa si verjetno ne bi predstavljala, da bom zmogla toliko, kot sem na koncu dejansko zmogla.
Naučila sem se tudi, kako pomembno je v nepredvidljivih situacijah ohraniti mirno kri, razmišljati zbrano in poiskati rešitev. Ugotovila sem, da ni treba takoj obupati, ko naletiš na oviro, ampak je pomembno, da vztrajaš in poskušaš najti način, kako jo premagati.
MEPI mi je zagotovo pomagal tudi pri samozavesti in samostojnosti. Zdaj si bolj zaupam, predvsem pri orientaciji ter uporabi kompasa in zemljevida, s katerima sem se skozi program naučila bolje rokovati. Spoznala sem, da sem

sposobna stopiti iz cone udobja in se spopasti z izzivi, tudi kadar na začetku nisem povsem prepričana vase. Mislim, da je ena najpomembnejših stvari, ki sem jih pridobila z MEPI-jem, prav zavedanje, da sem sposobna več, kot si včasih mislim."

MEPI ni le osvajanje ciljev, ampak tudi premagovanje samega sebe. Kaj zate pomeni pogum?

"Zame pogum ne pomeni, da te ni strah ali da nikoli ne podvomiš vase. Pomeni predvsem to, da kljub strahu in dvomom vztrajaš ter poskušaš premagati ovire, na katere naletiš. Na odpravah sem večkrat ugotovila, da stvari niso vedno tako preproste, kot si jih predstavljaš na začetku. Pridejo trenutki, ko si utrujen, ko bi najraje odnehal ali ko se sprašuješ, ali boš sploh zmogel priti do cilja. Takrat je po mojem mnenju potreben največji pogum, da nadaljuješ in ne obupaš ob prvi težavi.
Pogum pa zame pomeni tudi, da si pripravljen priznati, da nečesa ne znaš, in prositi za pomoč, kadar jo potrebuješ. Nihče ne zmore vsega sam in prav je, da si med seboj pomagamo. MEPI me je naučil, da ni treba biti vedno prepričan vase, da se lahko lotiš nečesa novega. Včasih moraš preprosto poskusiti in šele na poti ugotoviš, česa vse si sposoben."

Kaj bi sporočila dijakom, ki še oklevajo z vključitvijo v MEPI?

"Vsem, ki še oklevajo in se odločajo, ali bi se pridružili programu MEPI, bi svetovala, naj si upajo poskusiti. V programu spoznaš veliko novih ljudi, skleneš nova prijateljstva in doživiš marsikaj, česar sicer morda ne bi. A ne le to – skozi različne izzive se veliko naučiš tudi o sebi. Odkriješ, česa vse si sposoben, postaneš bolj samostojen in samozavestnejši ter se naučiš vztrajati tudi takrat, ko je težko.
Res je, da MEPI zahteva nekaj truda, časa in prilagajanja, vendar ti v zameno prinese veliko lepih spominov in izkušenj. Zato bi vsem, ki še niso prepričani, rekla, naj ne čakajo, da bodo pripravljeni na čisto vse izzive. Včasih je treba preprosto narediti prvi korak in si dati priložnost. Morda bo prav MEPI ena tistih izkušenj, ki se jih boste še dolgo z veseljem spominjali."

NAPOVEDNIK ZA MESEC NOVEMBER

- **5. 11. 2026 ob 17.00 - Roditeljski sestanek**
- **Večerno srečanje z gostom**
- **Tržnica poklicev**
- **26. 11. 2026 - Slomškov rojstni dan**
- **4. 12. 2026 ob 18.00 - Dobrodelni Miklavžev koncert**

Dijaški dom Antona Martina Slomška
T: 031 712 589
E: dijaski.dom@z-ams.si
I: dijaskidom.z-ams.si

Izdal: DDAMS
Zasnova: Tamara Kavčič
Lektoriranje: Nastja Borko
Fotografije: arhiv DDAMS
Odgovarja: dr. Lidija Hamler, ravnateljica